

Č. 491.

Zabírání bytů: * Zabráni bytu dle § 8 č. 6 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. státi se může teprve tehdy, když nájemník nebo podnájemník se do bytu nastěhoval dříve, než dotyčná smlouva došla schválení.

(Nález ze dne 16. července 1920 č. 6587.)

Věc: Moldavie, akciová pojišťovna v Praze, (adv. Dr. Arnošt Urban z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabrání místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Rozhodnutím společného bytového úřadu v Praze ze dne 24. dubna 1920 č. j. A 1979/20 byly pojišťovně »Moldavii« podle § 8 č. 6 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. zabráný v domě Františka Matějovského čp. 949 v Praze, Národní třída, tři místnosti pronajaté beze schválení Společného bytového úřadu v Praze od 1. března 1920 Svazu průmyslníků v Praze.

Dodatečným podáním ze dne 6. května 1920, jež označeno jako odpor, oznámila stěžovatelka, že tři místnosti, jež byly zabráný, nebyly v době zabrání vůbec pronajaty, poněvadž k podnájemní smlouvě došlo teprve dne 26. dubna t. r. a žádala současně, aby tato smlouva společným bytovým úřadem byla schválena. K tomu bylo ještě dne 12. května 1920 předloženo potvrzení ministerstva obchodu, že jest v zájmu veřejném, aby bylo Ústřednímu svazu českých průmyslníků v Praze umožněno, používatí nadále těchto tři místností.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nejvyšší správní soud těmito úvahami:

Byt, o který zde jde, byl zabrán podle § 8 č. 6 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. Podle tohoto ustanovení lze zabráti byty nebo místnosti, jež byly pronajaty bez schválení obce (společného bytového úřadu). Z doplňujících ustanovení § 2 a § 8 č. 1 téhož zákona jest nepochybně, že citované ustanovení § 8 č. 6, cit. zák. nutno vykládati v tom smyslu, že podle něho lze zabráti byt teprve tehdy, když nájemník nebo podnájemník se do bytu nastěhoval dříve, než nájemní nebo podnájemní smlouva byla schválena, neboť jinak by majitel domu resp. bytu vůbec samostatně pronajímati nesměl, což by se přičilo úmyslu zákona zřejmému z § 8 č. 1 citov. zákona.

V přítomném případě jest sice v protokole o zabrání poznámka vyšetřujícího orgánu, že bytu toho používá nyní Svaz průmyslníků, ač nemá nájemní smlouvu schválenou, a že jsou v něm tři úředníci této korporace, kteří by mohli býti umístěni v ostatních místnostech »Moldavie«, ale z protokolu není patrné, zdali tento zápis se stal s vědomím, za souhlasu a za přítomnosti majitele domu a zástupce »Moldavie.« Ani zástupce »Moldavie« ani majitel domu nečiní v protokole o této okolnosti nijaké zmínky. Není v něm ani konstatováno, co udal dříve majitel domu, zda na dveřích těchto místností jest tabulka s nápisem »Svaz průmyslníků«. Není tedy tímto šetřením zjištěno, zda »Svaz průmyslníků« v čas této prohlídky byl již nastěhován do těchto místností.

Zjištění to jest však rozhodující. Neboť byl-li již v tuto dobu tento Svaz do bytu nastěhován, pak bylo zabrání odůvodněno, poněvadž výpovědi ředitele Z. je zjištěno, že nájemní smlouva se Svazem průmyslníků byla ohledně tohoto bytu v tuto dobu již uzavřena a to s účinností již od 1. března 1920. Nebyl-li Svaz průmyslníků ještě nastěhován, pak podle shora uvedeného výkladu § 8 č. 6 cit. zák. měla »Moldavie« ještě čas oznámiti smlouvu nájemní podle § 2 téhož zákona a zabrání bytu by bylo tedy protizákonným.

Dle uvedeného jest zjištění skutkového podkladu pro správné rozhodnutí nedostatečné.

Vada ta je tedy podstatnou a proto bylo naříkané rozhodnutí zrušiti pro vadnost řízení podle § 6 zák. o správním soudu.

Č. 492.

Zabírání bytů: * Dle § 8 č. 7 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. lze zabratí pouze byt celý, nikoli jeho část.

(Nález ze dne 16. července 1920 č. 6657.)

Věc: Eduard Chvátal v Brně proti společnému bytovému úřadu v Brně stran zabrání obytných místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zabráněny byly z bytu stěžovatelova v domě č. 15 na Kapucínském náměstí v Brně 3 pokoje s poukazem na § 8 č. 7 a 9 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a nař.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Žalovaný úřad vycházel, jak ze spisů jde, ze skutkového podkladu, že byt stěžovatelův skládá se z 5 obytných místností. Obývá v něm stěžovatel, jeho sestra Klotylda Konšelová se svým nedospělým synem a disponent stěžovatelův Jan Šmíd. Tento a Klotylda Konšelová se synem přistěhovali se 15. března 1920 do Brna bez povolení podle zákona ze dne 1. dubna 1919 č. 181 sb. z. a nař.

Toto skutkové zjištění zakládá se na výsledcích šetření a výpovědi stěžovatelově, který dne 22. dubna 1920 při výslechu svém totéž udal.

Tvrdí-li stěžovatel ve stížnosti, že byt skládá se pouze ze čtyř obytných místností, poněvadž místnost před koupelnou je pouhou oblékárnou, že jedné místnosti užívá jako kanceláře a že Šmíd v Brně již před působností citovaného zákona bydlel, nelze na tato nová tvrzení vzíti zřetele (§ 6, první odst. zák. o spr. soudě).

Žalovaný úřad zabral tři z pěti obytných místností, opíraje se o ustanovení § 8, č. 7 a 9 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a nař. a vycházejí z právního názoru, že místnosti ty mohou býti zabráněny, poněvadž obývány jsou osobami, jež přistěhovaly se z Prostějova do Brna, nemajíce k tomu povolení dle zákona ze dne 1. dubna 1919 č. 181 sb. z.